

BUNUL ECONOM

REVISTĂ PENTRU PROGRES ECONOMIC, SOCIAL ȘI CULTURAL

ABONAMENTUL:

Pe an cor. 5; pe jumătate an cor. 250.
Pentru România 15 lei pe an.

INSERTIUNILE:

să socotesc după tarifă, cu prețurile
cele mai moderate.

Abonamentele și inserțiunile să plătesc totdeauna înainte.

Ce ar trebui să facem?

Noi românii suferim în mare parte de boala *nepăsării*, lucru ce nu ne prea poate face cinste.

Din firea noastră suntem cam lăsători, poate că din această împrejurare s'a născut proverbul ce ne îmbărbătează la muncă: «*ce poți face azi nu lăsa pe mâne*,» cari cuvinte ar trebui ca nici când să nu le perdem din vedere.

Disponem azi de un buchet frumos de bărbați din inteligență și de un popor, care este capabil de a primi percepțiile progresului fie în ori-ce direcțiune, să recere numai ca să știi tracta cu el.

Pașii ce îi facem noi spre pragul progresului, se fac numai cu iuțeala mersului melcului, și meditănd bine asupra lucrurilor, ne întrebăm nedumeriți, că oare de ce nu înaintăm?

Sunt apăsătoare de suflet păcatele ce ne închid calea spre progres.

Într'unul din numerii mai recentți ai acestei folositoare reviste arătasem unele pedeci ce ni-se pun în calea progresului, în adevăr, erau scoase în relief stări triste, dar adevărate.

În felul cum azi ne manifestăm inteligența noastră și activitatea pe diferitele terene culturale — nu putem să ne mândrim cu drept cuvânt, că trăim secolul luminii, sau al electricității după cum îl numesc economiștii.

...Idealul sacru al cărturarilor români trebuie să fie, *luminarea poporului* din care fac parte, dela ei se aşteaptă regenerarea culturală, ameliorarea simţită a stării lui materiale, care ne împinge spre atâtea griji zilnice.

Barometrul cultural al intelectualilor nostri ar trebui se coboare în stratul de jos al populaţiunii noastre, spre a-i întări energia.

Colecţiunea gândirii noastre ar trebui împodobită cu fapte, ideile ar trebui ca trup să se facă, căci de vorbe şi hărţuieli deşarte sătui suntem.

Pentru noi nu poate fi pierdere mai mare decât timpul trecut cu alcătuirea de planuri şi propuneri nerealisabile. Timpul petrecut în nelucrare e un capital pierdut.

Benjamin Franklin, un învăţat din suta trecută preţuia mai presus decât orice timpul împreunat cu *ocupaţiune aducătoare de câştig*.

Plângerea noastră de care ne lovim la tot pasul este sărăcia, mizeria.

Plecând din acest punct este de datorinţă morală a noastră ca cu atât mai vârtos să ne solidarizăm, să ne încheptăm rindurile, putând în felul acesta să înfruntăm lipsurile şi năcazurile ce tind a ne îngropa în noroiul murdar al nimicirii.

Unii mai slabi de inger, se tânguesc, că poporul nostru este lipsit de carte, de razele binefăcătoare ale ştiinţei, şi acestei împregiurări îi atribuie înapoierea noastră în cultură, ceea ce nu stă tocmai în consonanţă cu adevărul. Adevărul zace mai mult în faptul, că poporul *nu preţueşte* îndeajuns ştiinţa de care dispune, nu să sileşte a aprecia după merit ceea ce rezultă din labirintul binefăcător al culturii.

O înriurinţă mai mare ar putea avea asupra spiritului poporului nostru, cuvântul, sfaturile, poveţele binevoitoare

al intelectualilor noștri, dar mai mult faptele bune ale acestora.

E vast terenul prin care putem ajuta poporul nostru în diferitele împrejurări ale vieții.

Cetim adeseori prin jurnale despre înființări de *reuniuni pentru înfrumusețarea bisericilor, reuniuni de înmormântare, însoțiri agricole și altele.*

Acestea sunt totatătea fapte ce ne umple inima de bucurie.

E dureros, că astfel de reuniuni și tovărășii agricole se găsesc numai prin satele mai mari înființate.

Ar fi de dorit, ca astfel de reuniuni de binefacere pentru popor să întâlnim în fiecare comună românească.

În viața culturală-economică a poporului nostru, momentul cel mai fericit și ducător la scop, ar fi înființarea de *«tovărășii agricole»* la sate, a căror binefacere o cunosc toți aceia, cari se încălzesc la razele calde ale lor.

Dacă e țaranul român să înainteze avem lipsă de o activitate generală, de o aplicare de întrunire, de un spirit întreprinzător, o dorință mare de fer de a lucra.

Căutând la economii noștri, vedem că aceste calități le posedă poporul nostru și pe ici pe colea ele se și manifestă.

Greșala e numai, că ele nu se cultivă regulat și nu sunt statornice, din care cauză izvorăsc apoi cele mai multe rele, năcazuri cari ajung pe sârmanul econom.

Ca să punem stavilă acelor neajunsuri și lipse, dorința noastră a tuturor este, că ori cât de grele sunt timpurile prin cari străbatem, și oricâte pedeci ne sunt puse în cale să căutăm unde zace răul și să l lecuim.

Scăparea noastră însă, cari ne luptăm cu o mulțime de neajunsuri, cari vedem cu ochii cum sărăcim, se poate

ajunge numai prin unirea puterilor, organizându-ne, însoțindu-ne.

Puterea de lucrare a însoțirilor ne-o descopere chiar și natura, căci privind la micile albine, le aflăm cât se poate de slabe și lucrul cărora abia se poate lua în socotință, prin unire însă isprăvesc lucruri așa de mari, că pun în uimire pe cei din jurul lor.

Aici ne vine în minte și istorioara, când un tată de familie fiind pe patul morții și-a chemat fii la pat dându-le să rupă câte o nuelușe, pe care ei o rupeau cu înlesnire, după aceea punând mai multe nuelușe laolaltă ei nu le-au mai putut rupe.

Tot așa se întâmplă și cu omenimea în viața socială când mai mulți se decid a duce la îndeplinire un lucru, succesul îl pot obține mai ușor ca atunci când ar lucra singuratici.

Cam ce scop ar avea o însoțire de economi?

O însoțire de economi ar putea înființa magazine sau depozite menite a aduna cele mai bune semințe de nutrețe măiestrite, cânepă italiană, trifoiu luțernă, napi ș. a., cari vor fi distribuite membrilor ei cu prețuri moderate și cu înlesniri de plată.

Se pot procura pe seama însoțirii vite de cea mai bună rassă și se vor face toate înlesnirile pentru membrii ce ar voi a cumpăra asemenea vite.

Se vor putea cumpăra și introduce în economie mașinile și instrumentele cele mai nouă și mai practice cu cele mai mici prețuri posibile, ba mai târziu când tovărășia prosperează, va împărți pe rând aceste lucruri membrilor săi, pe un preț bagatel sau chiar și gratuit.

Exemplu bun avem statele unite din America, unde să întrebuințază mașini chiar și la moșiile economilor cele mai mici.

Știm și vedem cu toții, că exigențele să sporesc și productivitatea scade.

În astfel de împrejurări trebuie să nisuiim, ca să în-doim sau întreim productivitatea pământului, ca să putem înfrunta neajunsurile.

«Adevăratul progres — zice Buckle — care are o influință reală, nu depinde de bogăția naturii, ci de munca oamenilor.»

«Altminteri ar trebui, ca cele mai bogate țări să fie acolo unde e natura mai bună; dar acum cele mai bogate sunt acolo unde sunt oameni mai muncitori.»

În celula conștiinței noastre se ivesc zorile nădejdii spre un viitor mai bun, mai cinstit; depinde însă în mare măsură ameliorarea sorții țaranului român, dela asimilarea de idei între cărturarii noștri, și îmbrăcarea lor în vestmântul realității.

N. Hamsea.

Esperințele economului Stan Petru din A.

despre

Producerea nutrețurilor.

Cu mult nutreț, poți ținea multe oițe.
Multe vite, fac mult gunoșu. Mult gunoșu,
face multe bucate. Multe și bune bucate
face multă și mare mulțămire.

(Urmare)

Cum, în ce chip faci d-ta nene Stan sămănatul de trifoiu ?

D'apoi, zău, în jurul lucrărilor pentru de a sămăna trifoiu, multe de toate sunt a se face.

Întâiu și întâiu îți spun, ca să nu te încrezi nici chiar la cămașă-ți.

Trifoiu este mai de multe feluri.

Neguțatorii de trifoiu, unul îl licitează mai jos, celalalt și mai jos; însă țăranul plugar, care caută trifoiul cel mai lesne la preț, acela va cunoaște la vreme, că ce-i lesne nu-i bun.

Stăpânirea țării, în privința aceasta s'a îngrijit astfel că a făcut instituțiuni de cercarea sămânțurilor, unde a decă se probează, că din câte 100 de boambe de sămânță câte pot să încolțască? Și iarăși, că anumită cantitate de sămânță, cât e de curată.

Tot acolo se fac probe, că sămânța și de trifoiu, curată este ea ori nu? Sau că cuprinde sămânța de trifoiu și sămânță de ață sau tortoțel.

Pentru-că zău, rea marfă e sămânța aceasta de ață
O cunoști d-ta d-le?

— Cum nu, nene! Călătorind cu carul de foc prin Ardeal chiar în vara trecută, table întregi de trifoiști vedeam acoperite de această buruiiană.

Orice sămănătură de nutreț sau iarbă piere, dacă o copleșește buruiiana aceasta, piere încă și cea din vecini, piere și cea din satul vecin, pentru că vântul și păsările duc pretutindenea sămânța acestei buruieni nefolositoare.

— Piară pentru totdeauna, pe vecii vecilor sămânța ei din lume!

Așa-i aceea, precum sunt jidanii perciunați, veniți din Galiția între sătenii noștri plugari.

Nici pe aceștia nu-i leagă nimic de pământ.

Nu trăesc după pământ, ci din buzunarele sătenilor, de unde știu să scoată banul adunat cu sudoare și muncă și știu chiar să-ți scoată și bucătura din gură!

Și ața aceasta, — am luat seamă — abia vre-o câteva firicele slabe de rădăcini însă nu să hrănește prin acestea, ci să hrănește așa, că înșirându-se firele ei cele

lungi de pe un fir de iarbă, sau de pe un fir de trifoiu și luțernă pe altul și lipindu-se astfel strâns de orice plantă verde de nutreț, le extrage pentru ea sucurile lor, și astfel le face de se usucă.

Pentru aceasta dar, eu nici odată nu caut, că cine îmi dă sămânța de trifoiu mai lesne, ci caut totdeauna o astfel de sămânță, despre care vânzătorul ei garantează că nu conține sămânță și de ață, sau că îmi garantează prin un sigil de plumb, pe care mi-l arată pe sacul, din care îmi vinde sămânța de trifoiu, pentrucă din sigilul acesta mă încredințez că pentru curățenia acestei sămânțe, că a-decă e lipsită de orice alte sămânțuri, a stat bun chiar institutul acela de probă, unde s'a probat aceasta sămânță. O astfel de sămânță poate, că e și ceva mai scumpă, însă cel puțin știu, că e curată și bună și astfel sunt sigur, că nu numai înzadar dau banul pe ea.

Numai astfel de sămânță samăn eu, cu ovăs laolaltă, a-decă așa cum zicem noi, dar nu chiar amestecate aceste două, căci doar sămânța de trifoiu este tare mărunță pe lângă cea de ovăs.

Aceste două le seamăn deosebit.

Intâiu fac așa că grăpez ovăzul sămănat și apoi numai samăn trifoiul.

M'am dat să folosesc și tăvălugul; astfel nu să prea usucă pământul de vânturile de primăvară; și iarăși sămânța mai îngrabă încolțește; apoi pământul încă rămâne mai neted mai ales, dacă nu s'a grăpat prea bine.

Dacă chiar s'ar întâmpla, că undeva să se încuibe și așa asta netrebnică, și astfel aș zări măcar vre-o pată albă în locul sămănat cu trifoiu sau luțernă sau în vre-un alt loc de iarbă, nu mai aștept nici un minut sau să mai crească, sau chiar să înflorească și mai puțin până când

chiar se va fi copt sămânța aței, ci numai decât dar îl cosesc locul acela, îl sap petecul acela alb cu sapa și numai decât îl și samăn de a douaoară.

*

Ca să nu mai lungesc vorba, adecă vorbe multe și ispravă puțină, îți spun eu d-tale, că afară de vie, am moșie așa cam de vrea 30 jugăre.

Din acestea, 6 jugăre sunt de pădure, deschilinit de celelalte, cari toate sunt într'un loc într-o tablă.

O parte a moșiei ajunge până la vale; pe lângă vale astfel mi-a venit și o parte de loc mărișoară, pentru fânaț adecă rit, și cu toate că îl îngrijesc eu cum nu se poate mai bine, și totuși nu se prea facepe el nutreț îndestulitor.

Astfel cei alta de făcut, trebuie să mi fac nutreț și de pe locurile arătoare.

Știu eu aceea, că la d-voastră nene, hotarul este comasat, știu și aceea, că la d-voastră așa fiind, d-ta orice petec de pământ așa îl lucră, încât să îți aducă folos, știu și aceea, că până ați avut trei câmpuri, dar chiar și numai două câmpuri de hotar — d-ta cred, că ai sămănat tot feliul de sămânțuri pentru nutreț măiestrit.

Aș vrea să știu, cum îți împarți d-ta acum, când sunteți cu locul comasat, sămănătura de trifoiu?

De sămănat, ce-i drept am sămănat eu trifoiu într'una de atunci, de când am învățat dela dl părinte, însă acum când e comasat locul, mai cu mult câștig și folos pot să îmi samăn și alte sămănături, adecă tot feliul de sămănături, cu toate că pe vremea aceea eram în contra comasației și pot să zic, că cu greu m'am dedaț pentru ea, și acum văd eu, că toate aceste opintiri înzădar fură, căci azi n'aș mai schimba-o!

Eu așa mi fac socoata: am 24 jugăre loc producător; dintre aceste 24 jugăre, 20 de jugăre sunt arătoare, iar 4 jugăre fânaț.

Vite, țin numai atâtea, ca să-mi pot gunoi acest loc rând pe rând, ca să nu scormonesc pământul numai înzadar.

Pentru că într'o formă trudă pui și pentru lucrarea pământului și a celui slab și a celui mai bun, și totuși pământul cel mai slab, produce mai puțin decât cel bun.

Dintre cele 20 de jugăre arătoare, pe 7 jugăre samăn adecă produc nutreț anume sămănat; aceste 7 jugăre cu cele 4 de fânaț fac laolaltă tocmai 11 jug., rămâne deci pentru astfel de bucate 13 jug., și astfel aproape pe jumătatea de moșie îmi produc nutreț măiestrit.

Trifoiul îl samăn totdeauna sau după cucuruz, sau după cartofi ori napi, cu ovăs sau orz.

Pentru că vezi d-ta, cucuruzul, cartofii, napii, aceste plante se sapă și prin săpătura acestora, pământul să mărunțește bine, și-apoi pentru aceste plante, pământul trebuia înainte vreme gunoit.

Amestecându-se, cum zic, gunoiul cu pământul bine, prin săpătura, ce de atâtea ori am făcut o pentru plantele ce le spuseseam, pământul rămâne și curat și sfârmicios și îi bun el astfel pentru sămânța mititică de trifoiu.

Orzul și ovăsul adumbrește trifoiul mărunț și mic; și după ce cosim ovăsul sau orzul, fiindcă otăvrea acestora nu este de tot puternică și trifoiul se poate ridica și întări.

O parte din nutrețul acesta crud, îl dau verde vitelor sau cam veșted spre pildă: cât cosesc azi pe seama și trebuința vitelor, nu-l dau azi, ci numai mâne sau poimâne vitelor.

Cât socotesc să las de nutreț pe iarnă, după ce îl cosesc îl pun pe pripelege, pentru ca să se uște bine. Știi d-ta ce-i pripelegul acela?

Îi un crac făcut din trei pari groși, având aceștia 2 sau 3 crăcălii ascuțite și cari deasupra sunt împreunați, iar dedesubt împlântați în pământ depărțișor unul de altul.

Sub pripeleg și pe dinlăuntru lui, dacă îl încărcăm cu nutrețul cam veșted, intră aerul în formă de vânt și așa se svântă bine și nu se mucegăește.

Nutrețul acesta numai până ce se uscă bine îl țin astfel și de regulă, seara pe când să simte puțină rouă, adică când nu se prea sfarmă tare, îl cărăm acasă și îl așezăm la locul potrivit.

Fac și așa, dacă pot și mi-se dă îndemână, că printre trifoiul astfel uscat așez pătură de pătură și paie de orz, fiindcă așa nu se mucegăește, și iarăși de altă parte dacă să întâmplă, că să sfarmă frunzele, acestea cad și se scutură pe paie și printre paie.

Pentru ținerea vitelor vara, numai din nutrețul de al doilea an întrebuiotez, pentru că cel din anul întâiu îl usc și-l țin tot pentru iarnă.

Astfel perderea din frunzulițele ce se sfarmă, e mai mică, și iarăși, fiindcă în anul întâiu cosindu-se deodată toată sămănătura, pe anul al doilea creșterea trifoiului va fi mai deopotrivă.

Am probat să mi las în anul al doilea și trifoiu de sămânță; însă având a produce sămânță de trifoiu și a o curăți aceasta, e neapărat de lipsă mașina anume pentru a o alege curată.

Eu așa socotesc, că și cheltuiala unei așa mașini, s'ar întoarce cu vremea, dacă s'ar întovărăși mai mulți economi, ca să cumpere una, și lucrul cel mai de căpetenie ar fi,

că toți ar fi siguri de o sămânță bine aleasă, care sămânță pusă în vânzare este căutată mult și are prețuri destul de bune.

(Va urma)

Cursurile de vară la Văleni.

Deschiderea cursurilor de vară, anunțate de dl. Iorga, s'a făcut Miercuri, 2 Iulie. În fața unui public numeros, compus în parte din localnici, din doamne și domni profesori din diverse Ținuturi ale României, — am observat și trei de peste munți, veniți anume, atrași de dorul de a auzi maeștri a științei în dulcea limbă românească, și în deosebi însetați, de a se adăpa din izvoarele nesecate ale istoriei noastre comune — la orele 8 jumătate seara se prezintă profesorul și începe îndată întia lecție din Istoria Românilor.

În introducere spune motivele care l-au determinat să aranjeze cursurile de vară. A făcut aceasta mai mult după dorința exprimată de tinerii bucovineni, cari, neavând ocazie să cunoască mai de aproape istoria și literatura neamului românesc, predată de un Român în limba românească, cu prilejul visitei din primavară la expoziția din Iași l-au rugat să facă ceva în această direcție. D-sa a crezut că cel mai potrivit lucru este ținerea cursurilor de vară, la care să poată asista, pe lângă profesori și studenți din țară și intelectuali — în special profesori și studenți din afară de țară românească.

Regretă, că până acum, afară de trei, veniți din afară, tocmai inițiatorii Români de peste hotare nu s'au arătat.

Ademeniți de unele intervenții vor sta mai mulți pe gânduri și unii, partea mai mare de sigur, vor merge aiu-

rea. Totuși au venit și vor mai veni de acei cari umblă pe picioarele lor și au în vedere numai întregirea cunoștințelor.

Intră în materia lecției, arată cum înțelege cursurile. Se vor trată — nu ca la școală — o parte separată, sau chiar toată istoria pragmatic — ci o serie de probleme mai importante din Istoria Românilor, probleme neclarificate pe deplin până azi.

Se vor arăta părerile diferite asupra acestor întrebări, deschise încă, și profesorul își va mărturisi crezul propriu, pentruca ascultătorii să urmeze mai departe rezolvirea lor. Se va vorbi, în cele dintâiu trei lecții, despre: 1. Romanitatea noastră. 2. Chestia persistenței noastre în Dacia. 3. Chestia formării limbii române.

În cele următoare se redă în schiță întâia lecție: Romanitatea noastră.

Privind în trecutul nostru, la Ardeleni și Ungureni, aflăm neamul oropsit, robit și desprețuit de străinii conlocuitori, tratat ca o adunătură de oameni, meniți a fi exploatați pentru binele altora — și în împrejurările date, se mai poate crede că românii de peste Carpați aveau organizată o metropolie proprie independentă? Poporul nostru n'avea aristocrație, n'avea cultură. Civilizația răsăria foarte încet, abia târziu de tot. Acolo peste munți niște clerici învățați: Gheorghe Șincai, Samuil Clain și Petru Maior, căutau să ne ridice în ochii lumii, stăruind că noi suntem de origine romană: prin limbă și prin sânge. Cu deosebire Petru Maior, cu puternică argumentație și cu convingerea absolută ce o avea, a termecat pe toți, făcându-i să creadă că sunt neaoșii urmași direcți a-i romanilor, a-i aceluia popor vestit în lume, care prin vitejie, nobleță, simț de stat, a dominat odinioară lumea.

Aceste idei frumoase au prins ușor, și poporul nostru, umilit, începe a-și ridică fruntea, a se ținea mândru de originea sa. Se uită de sus la conlocuitorii sei unguri, sași în care vede oameni inferiori lui.

Curând încep să apară însă oameni înzestrați cu spirit critic, cari să se îndoiască de cele mărturisite de cei trei clerici. Tinerii umblați pe la universitățile vestite din Europa, în curent cu literatura universală, caută să lămuirească pe cale mai firească chestia românității noastre. Ioan Maiorescu și Timoteiu Cipariu sunt aceia, cari, părăsind poezia latinității noastre prin sânge, rețin romanitatea graiului. Limba românească s'a format, zice Cipariu, din limba latină vorbită, mult mai veche decât cea clasică — scrisă.

Azi putem zice: Noi nu suntem de origine pur romană; baza vieții noastre este dacă, tracă, deci se află într'un popor mai vechi decât romanii. Unii istorici ne aduceau în legătură cu sciții, cari trăiau odinioară prin Moldova; Sciții n'au fost un popor, ci o clasă de oameni viteji, cari stăpâneau neamuri mai slabe; dar n'avem a face nimic cu ei, pentru că ei, ca și pecenegii, ca și cumanii, tatarii au apărut ca viteji luptători, despoind pe vecini, dar iute au dispărut, întorcându-se în stepa ginților.

Geții și dacii sunt traci, despre cari se știe că erau oameni entusiaști, credeau în nemurirea sufletului, în dorința de a ajunge la zei, frunțașii se lăsau să fie aruncați în sus, ca să cadă pe vârful sulitelor; le plăcea vinul; bucuroși de drumuri, cu simț de frumsețe ceiace se vede mai ales din potrivirea colorilor la ai noștri, urmașii lor. Aveau sumedenie de sate, ceiace popoarele romanice nu cunosc, având de fapt, numai orașe. Columna lui Taian ne arată și portul dacic (trac), singurul lucru ce-ni-l înfățișază ca sigur columna, celelalte sunt pure combinații.

Două neamuri trăiesc în timpurile vechi în tot ținutul dintre Carpați, Adriatică și Arhipeleag. În răsărit aflăm pe traci, iar în apus — pe lângă Adriatică — pe iliri. Aceștia sunt păstori și hoți de mare, iar tracii păstori și agricultori, deci mai culți decât ilirii.

Romanii, mai apropiați de iliri, vin cu ei în atingere, îi supun și caută să-i desnaționalizeze, aceasta prin introducerea limbii romane. Urmează apoi supunerea la stăpânirea romană a tracilor; aceasta se face mai greu, și cu deosebire romanizarea lor — fiind popor mai ridicat în cultură — se întâmplă mai anevoie. Tot procesul romanizării constă în redarea sunetelor romane prin traducerea propriile lor sunete, rămânând sufletul lor, trac curat.

Cum romanizau romanii popoarele supuse? Prin așezare de veterani și colonii. Veteranii, din acel timp cum ne arată inscripțiile rămase pe diferite monumente istorice, erau compuși din cele mai variate neamuri. Aveau două religii: una oficială a statului roman, alta proprie naționalității de care se țineau. Și aceasta-i vădește pe străini. Tot așa și colonii erau compuși din diferite popoare. Romanii de sânge erau în mai mare parte «funcționari și pensionari», trăind după stat o viață cultă, liniștită, în orașele Italiei, cum ar fi fost ei atrași de o țară sălbatecă, ca ținuturile noastre pe atunci?! . . . Și la noi veniau atunci — cum se duc azi în America, ori Transvaal — doritori de averi, muncitori, aventurieri și vagabonzi de tot felul, oameni din cele mai diverse popoare. Cum ar fi putut atunci, ori cum s'ar putea azi, să distrugă ori să formeze un popor astfel de elemente? Au putut însă atunci, și pot și azi, să influențeze limba acelora cu cari vin în atingere.

Originea neamului românesc este deci de căutat în oamenii aceia vechi, cari au trăit aicea mii de ani înaintea altor popoare, și aceasta ne dă dreptul de a ne considera,

noi, românii, ca singuri și adevărați moștenitori ai acestor locuri.

Teoria aceasta, cea mai firească ce se poate, ne dă o mândrie națională, cum conlocuitorii noștri nu pot și n'au dreptul s'o aibă

(«*Neanul Românesc.*»)

Posta Administrației.

Dlui **A. M.** dir. de școală în Alibunar. Primit 10 cor
abonament pe 1907 și 1908.

Î n a i n t e
de a face: personal, obiecte, sau zidiri un
CREDIT
adresați-vă direct la mijlocitorul 5—52 (2)
Meller L. Egyed **BUDAPESTA**
IX. ker., Lónyai-utca 7.
(Telefon-Interurban 46--31)
care la dorință va servi onor. public cu prospecte
gratuite.

Redactor responsabil: **AUGUST A. NICOARĂ.**

TIPOGRAFIE ROMÂNEASCĂ în DEVA.

Aducem la cunoștință Onoratului public din loc și jur, că am deschis o întreprindere românească de tipografie sub numele:

Tipografia „Sfântul Ioan“

== a băncii industrial-economice „Industria“ ==

== strada Săcuilor nr. 18. ==

Arangiată fiind cu cele mai moderne litere și cu cel mai fin material, își recomană on. public spre binevoitoarea atențiune și părtinire tot soiul de lucrări atingătoare de această branșă, promițind executare cu gust estetic, urgent și cu prețurile cele mai moderate precum:

☞ Tipărituri pentru bănci : ☞

Bilanțe --- Tabelării --- Registre

Protocoale Liste de escompt etc.

Toate tipăriturile necesare băncilor

--- le executăm prompt și ieftin. ---

::::: Lucrări colorate precum :::::

Invitări pentru petreceri, pentru

cununii, bilete de logodnă, cărți

de vizită, etc., cu prețuri moderate.

Tiparul tipografiei „Sfântul Ioan“ în Deva.